

dla sektora cukru na lata gospodarcze 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005 i 2005/2006, w zakresie jego przepisów innych niż przepisy art. 3, które zostały już uchylone w wyniku stwierdzenia nieważności art. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1686/2005 z dnia 14 października 2005 r. ustalającego kwoty opłat produkcyjnych oraz współczynnik dodatkowej opłaty w sektorze cukru na rok gospodarczy 2004/2005 wyrokiem Sądu Unii Europejskiej z dnia 29 września 2011 r. w sprawie T-4/06 Polska przeciwko Komisji, jest nieważne.

- 2) W braku odnośnych przepisów prawa Unii do danego państwa członkowskiego należy określić w prawie krajowym kursu wymiany mającego zastosowanie do zwrotu nadpłaconych opłat produkcyjnych w sektorze cukru.
- 3) Na podstawie prawa Unii podmioty mające prawo do zwrotu kwot zapłaconych nienależnie z tytułu opłat produkcyjnych w sektorze cukru ustalonych w nieważnym rozporządzeniu mają również prawo do zapłaty związanych z tym odsetek. Sąd krajowy nie może w ramach swobodnego uznania odmówić zapłaty odsetek od kwot pobranych przez państwo członkowskie na podstawie nieważnego rozporządzenia z tego powodu, że to państwo członkowskie nie może dochodzić odpowiednich odsetek z zasobów własnych Unii Europejskiej.

- (¹) Dz.U. C 134 z 25.05.2010
Dz.U. C 148 z 05.06.2010
Dz.U. C 221 z 14.08.2010

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 27 września 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Vogtländische Straßen-, Tief- und Rohrleitungsbau GmbH Rodewisch (VSTR) przeciwko Finanzamt Plauen

(Sprawa C-587/10) (¹)

(Podatki — Podatek od wartości dodanej — Dostawa towarów — Opodatkowanie transakcji łańcuchowych — Odmowa zwolnienia z powodu braku numeru identyfikacji dla celów podatku VAT nabywcy)

(2012/C 366/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vogtländische Straßen-, Tief- und Rohrleitungsbau GmbH Rodewisch (VSTR)

Strona pozwana: Finanzamt Plauen

przy udziale: Bundesministerium der Finanzen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — Wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Dostawa towarów — Opodatkowanie transakcji łańcuchowych — Nabycie towarów przez przedsiębiorstwo z siedzibą w jednym państwie członkowskim od innego przedsiębiorstwa z siedzibą w państwie trzecim, niezarejestrowanego do celów VAT, które zakupiło u przedsiębiorstwa z siedzibą w innym państwie członkowskim towary przesłane bezpośrednio przez dostawcę do przedsiębiorstwa nabywającego — Sytuacja, w której dostawca przedstawia numer identyfikacyjny VAT do celów podatku VAT nabywcy

Sentencja

Artykuł 28c część A lit. a) akapit pierwszy szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoczona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 98/80/WE z dnia 12 października 1998 r. powinien być interpretowany w ten sposób, że nie sprzeciwia się on temu, aby organ podatkowy państwa członkowskiego uzależnił zwolnienie z podatku od wartości dodanej dostawy wewnątrzspółnotowej od przekazania przez dostawcę numeru identyfikacji podatkowej dla celów podatku od wartości dodanej nabywcy z zastrzeżeniem jednak, że odmowa przyznania korzystania z tego zwolnienia nie będzie opierała się na jednym tylko powodzie, iż obowiązek ten nie został wykonany, jeżeli dostawca działający w dobrej wierze nie może po podjęciu wszystkich środków, które w sposób rozsądny mogą być od niego wymagane, przekazać tego numeru identyfikacji, przy czym przedstawia wskazówki, które mogą w sposób wystarczający udowodnić, że nabywca jest podatnikiem działającym w takim charakterze w danej transakcji.

(¹) Dz.U. C 80 z 12.3.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 4 października 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus — Finlandia) — Finnair Oyj przeciwko Timy Lassooy

(Sprawa C-22/11) (¹)

(Transport lotniczy — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Odszkodowanie na rzecz pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład — Pojęcie „odmowa przyjęcia na pokład” — Wyłączenie z zakwalifikowania jako „odmowa przyjęcia na pokład” — Odwołanie lotu z powodu strajku na lotnisku wylotu — Reorganizacja lotów późniejszych względem lotu anulowanego — Prawo do odszkodowania na rzecz pasażerów tych lotów)

(2012/C 366/15)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Finnair Oyj

Strona pozwana: Timy Lassooy

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Korkein oikeus — Wykładnia art. 2 lit. j), art. 4, 5 i 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1) — Nadzwyczajne okoliczności — Lot odwołany z powodu strajku personelu na lotnisku wylotu — Reorganizacja lotów w celu złagodzenia negatywnych skutków dla pasażerów odwołanego lotu — Reorganizacja obejmująca również loty późniejsze względem anulowanego lotu — Prawo pasażerów tych lotów do otrzymania odszkodowania

Sentencja

- 1) Pojęcie „odmowa przyjęcia na pokład” w rozumieniu art. 2 lit. j) i art. 4 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, powinno być interpretowane w ten sposób, że obejmuje ono nie tylko odmowę przyjęcia na pokład wynikającą z nadmiernej rezerwacji, lecz również odmowę przyjęcia na pokład z innych powodów, takich jak powody operacyjne.
- 2) Artykuł 2 lit. j) i art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 powinny być interpretowane w ten sposób, iż zaistnienie „nadzwyczajnych okoliczności” prowadzące przewoźnika lotniczego do reorganizacji następujących po nim lotów nie może uzasadniać „odmowy przyjęcia na pokład” na owe późniejsze loty, ani też zwalniać tego przewoźnika z obowiązku wypłaty odszkodowania na podstawie art. 4 ust. 3 rzeczonego rozporządzenia pasażerom, którym odmówiono przyjęcia na pokład na loty czarterowane po ustaniu wspomnianych okoliczności.

(¹) Dz.U. C 80 z 12.3.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 października 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-75/11) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Obywatelstwo Unii — Prawo przemieszczania się i pobytu — Artykuły 20 TFUE i 21 TFUE — Dyskryminacja ze względu na przynależność państwową — Artykuł 18 TFUE — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 24 — Odstępstwo — Zakres — Państwo członkowskie, w którym korzystanie z ulgowych opłat za przejazd jest zastrzeżone wyłącznie dla studentów, których rodzice pobierają zasiłki rodzinne w tym państwie)

(2012/C 366/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Kreuzschitz i D. Roussanov, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii (przedstawiciele: C. Pesendorfer i M. Fruhmann, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 18, 20 i 21 TFUE oraz art. 24 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77) — Umowy dotyczące sprzedaży dla studentów ulgowych biletów na przejazd zawarte pomiędzy różnymi jednostkami organizacyjnymi państwa członkowskiego a różnymi przedsiębiorstwami transportu publicznego — Wykluczenie możliwości skorzystania z tego rodzaju ulg przez studentów, których rodzice nie mają w tym państwie uprawnień do dodatku rodzinnego

Sentencja

- 1) Poprzez zastrzeżenie, co do zasady, możliwości korzystania z ulgowych opłat za przejazd wyłącznie na rzecz studentów, których rodzice pobierają austriackie zasiłki rodzinne, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 18 TFUE w związku z art. 20 TFUE i 21 TFUE oraz art. 24 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG.
- 2) Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 130 z 30.4.2011.